

Pomhaj Bóh!

Ciisko 34.
20. augusta.

Lětnik 3.
1893.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np.

12. njedzela po šwj. Trojizy.

Mat. 5, 48: „Teho dla dyrbicze wy dokonjeni bycz, runje jako tež wasch Wótcz w njebjěbach dokonjany je.“

Hižo w starym sakonju praji Bóh tón Knjes: wy dyrbicze šwjeczi bycz, pschetož ja šym šwjaty a Knjesowy japoschtol, šwjaty Petr, napomina kšchesczijanow: Po tym, kiž je waš powolał a šam šwjaty je, budźce tež wy šwjeczi w zylým waschim khodzenju, a šwjaty japoschtol Karwol wupraji to šame i druhimi šlowami tak: khodźce sa Bohom jako lube džeczi.

Dajce nam najprjedy na to kěžbowacž, kaš wulke a kaš wjele to je, šchtož šebi jow naš Knjes wot naš žada. Čłowješ šo najradšcho i druhimi čłowjekami pschiruna, wošebje i tymi, kotšiz šu mjenschi abo hóršchi hač wón; taš šo pschiruna tamny farisejski i paduchami, mordarjemi, mandželštwolamarjemi a i zlonikom; taš šlyšchimy dženska hišchće rěcz: Taš šly tola nješšym, kaš tón abo tamny, abo: Taš dobry kaš tón, šym ja tež hišchće. Ale hdy chzyli a šmeli šo tež i najlěpschimi bjes čłowjekami pschirunacž, tež i tym njebychmy šo po prawej měrje rošbudžili; jeno potom je mēra a wuprawa došahaza, hdyž štejimy sa tym, šo bychmy dokonjeni byli, kaš njebjěski Wótcz. A woprascha-li šo naš šchto sa tym, šchtož šebi Šhrystuš wot naš žada, dha nješmēmny wotmolwicž: šo bychmy mēr džerželi w šwojim domje, šo bychmy šprawni byli pschi witowanju a w našchim khodzenju, šo bychmy wyschnošči pošluschni byli, šo bychmy šo k žyrkwi džerželi

jako pobožni šlužobnizy mjerschneho — wscho to šebi Šhrystuš tež žada, ale wscho to niz najprjedy a na pošledku; pschede wschēm a we wschēm šebi žada, šo dyrbimy dokonjeni bycz, kaš je naš njebjěski Wótcz dokonjany. — Ale pschi tym čujemy tež, kaš krašne a štroschtne to je, šo tón Knjes šebi telko wot naš žada. Pschetož dokelž je wón tón wērny wot Boha pošlany šbóžnik čłowškeho naroda, dha njeje móžno, šo wón dawa njewužitnu kašnju, kašnju, kotruž móžemy jeno pschestupicž. Duž leži w tutej kašni hromadže tež šlubjenje, šo budžemy junu k temu pschińcž, šo ju woprawdže dopjelnimy; kaš šo tež ta šada po grichištej rěczu prawje pscheložena taš ma: Wy budžecze dokonjeni, kaš wasch Wótcz w njebjěbach je dokonjany. A hdyž šo tole šlubjenje w našchim šemškim žiwjenju dopjelni, dha je runje to, šo wone jow hišchće njedopjelnjene woštanje, nam šawdawš našcheho dokonjenja w pschichodnym šwēcze. Dokelž paš šo w pschichodnym šwēcze ničšo njedopjelni, šchtož njeje šo jow šapocžalo, dha woštanje tola to šlubjenje tež kašnja sa našche powošanje a bēdjenje w našchim šemškim žiwjenju; a tón, kiž je nam tule kašnju daš, budžemy nam tež pomhačž, šo bychmy šo pschezo bóle k dopjelnjenju pschiblizili a njebudžemy njewjedžazemu šapowjedžicž šwoje šwětlo, šlabemu šwoju móž, bojašnemu šwoje domērjenje, špróžnemu šwoju ščerpnošč, i kotrejž wutraje hač do kónza — pschetož, šchtož tón Knjes i jenej ruku šebi wot naš žada, to dawa wón po šwojim šmilnym pošnacžu našcheje njemožy nam i druhej. — Kěžbujmy na pošledku hišchće na to wažne, šchtož leži w Knjesowym šlowje: runje jako wasch njebjěski Wótcz dokonjany je. Šudžo

